

Филип Кабакян е роден през 1958 в Сливен. Завършил е българска филология в Пловдивския университет. Работи като учител.

Негови стихотворения са номинирани и награждавани на различни литературни конкурси – „Биньо Иванов”, „Яворови дни”, „Усин Керим”, „Кулски поетичен панаир”, „Белоцветните вишни”, „Искри над Бяла”, „Елате ни вижте” и др. Творбите му са публикувани в списанията „Пламяк”, „Глоси” и други периодични издания.

Автор е на книгата със стихове „Юфка и нафора”(2008, „АРС”).

Живее и работи в гр. Стамболийски.

Така е тежка плочата, Армен!
На децата,
останали под руините в Армения,
декември 1988г.

Така е тежка плочата, Армен!
И тъмно е като във страшна приказка.
Почакай още малко, още ден!
Нали ми обещаващ? Честна дума?

В България навява светъл сняг,
а устните на дъщеря ми парят.
Вълшебно конче ти изпраща. Как
ще стигне там, за да го яхнеш?

Ще бъде чудно хубаво, нали,
когато ще настигнеш ветровете.
Сега си сам, ръката те боли
и къщата на Баба Яга свети.

Но пак ще търсиш старата следа –
трохите хляб, които си оставил.
В гората омагьосана видя,
че птиците не са ги изкълвали.

Това е само страшна приказка, Армен.
За малко в нея ти си се загубил.
Почакай още малко, още ден!
Нали ми обещаващ? Дай ми дума!

15.XII.1988г.

След труса

На загиналите от земетресението в Армения 1988

Не се ли насити на кръв още тази земя!
И нима сме забравили тежкия звън на желязото.
Та нали не привикнахме с робската дреха, а тя
бе раздрана и падна в нозете белязани.

И отново прежеждия, сълзи и смърт ...
Със какво съгреши, мой бедни народе?
Колко малко ти даде библейската пръст –
планината на Ной, канарите безводни.

А превръщаше в камъни твоята кръв –
розов туф, векове в него мъката тлее.
И последен навярно, а може би пръв
ще застана пред твоята земя -
на колене.